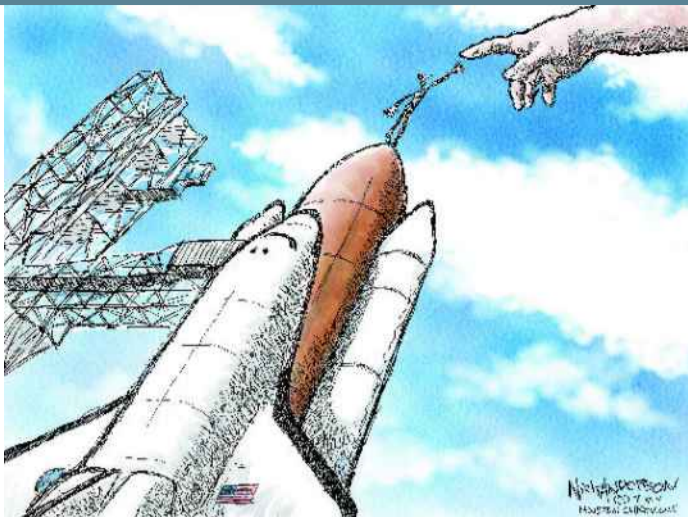

STARS AND STRIPE

Nick Anderson er politisk avistegner for Houston Chronicle. Arbeidet hans har også stått på trykk i New York Times, Washington Post og Newsweek. Pulitzervinneren gjemmer navnet på sønnene Colton og Travis i alle tegningene han lager.

” Hvorfor har man ennå ikke tvunget alle rike til å skaffe alle fattige arbeid?

Voltaire

vi?

den norske styrken på Kreta. «Erfaringene fra 2. verdenskrig viser at det nesten ikke finnes grenser for hvilke Foto: Forsvaret/Scanpix

nomførte handlinger, vellykkede tokt og heltmodige dåder. De som gjennomfører disse drapene vil bruke tid på å forstå hva de har gjort, men når det sivile livet krever sitt, så vil relativt mange finne det vanskelig å leve videre med sitt ansvar.

HVEM DREPER vi i denne krigen? Den militære ledelsen hevder det dreier seg om ikke-sivile. Hva vet vi om det? Er disse mennene profesjonelle soldater eller er de fattige menn fra nabolandene som søker arbeid der det er å få tak i? Hva er forskjellen på illegale innvandrere på strendene

i Sør-Spania som selger piratkopierte DVD-er til rike nordmenn og mennene i Kadhafis hær? Hvem vet hvor mange familier på utflukt eller barneskoleelever som er drept fordi de sto og så på tanksene som kjørte forbi eller krigsskipene som lå i havna?

JEG MENER vi er forpliktet til å tenke gjennom dette. Erfaringene fra 2. verdenskrig viser at det nesten ikke finnes grenser for hvilke lidelser vi er villige til å påføre andre i krig. Ofrene i en krig er ikke vesensforskjellige fra dere som leser dette innlegget. De som utfører drapene er norske

unggutter, som etter krigen skal etablere seg med familier, barn, arbeid og deltakelse i politiske og sosiale aktiviteter.

Dersom vi skal forstå deres reaksjoner, må vi vite hva det er de har gjort. Det mest behagelige er å opprettholde en nøytral retorikk fordi vi da får distanse til ofrene og de vi lar gjennomføre drapene. Men krig dreper. Spørsmålene er derfor: Hvem dreper vi? Hva heter de? Hvor kommer de fra? Har de mødre? Barn? Venner?

Det finnes ingen nøytrale operasjoner, ingen nøytrale ofre – heller ikke i Norges krig anno 2011.

OVERFØRER KVALITETENE: «Vi som nå er med på å planlegge Nasjonalmuseets nye bygning på Vestbanen, er fullt klare over de kvalitetene dagens Munch-sal har, og vil sørge for at de også vil være å finne i det nye museumsbygget», skriver artikkelforfatteren. Foto: Heiko Junge / Scanpix

Muligheter for Munch

Ulf Grønvold
Seniorkurator
i Nasjonalmuseet

NASJONALGALLERIET: I Dagbladet lørdag 9. juli spør kulturhistorikeren Sjur Harby hvorfor Riksantikvaren ikke vil frede Munch-salen i Nasjonalgalleriet når arkitekt Arne Korsmos hjem i Planetveien fredes, og der inkluderes interiøret med de spesialtegnede putene rundt den nedsenkede peisen.

Indirekte blir spørsmålet: Hva er mest bevaringsverdig, sofaputer eller Munch-malerier? Men sammenlikningen halter.

EDVARD MUNCH malte aldri bildene med henblikk på Munch-salen, ingen ting tyder heller på at han deltok i monteringen. Det er derfor helt galt når journalist Yngve Kvistad 9. juni i en kommentarartikkel i VG skriver: «Det ikonografiske Munch-rommet er det eneste, ved siden av Universitetets aula, som Edvard Munch selv var med og utformet».

I stedet for å trekke fram Arne Korsmos hjem bør Harby vise til andre eksempler på museumsinteriører, inkludert opphengingen av bildene, som er fredet. Det kan ikke være mange steder i verden det har skjedd.

GRUNNEN ER at monteringen av kunstverkene regnes som museumsledelsens ansvar. Over alt flyttes bildene til de rommene

hvor museumsledelsen mener de best kommer til sin rett.

Det er to grunner til at vi alle er glade i Munch-salen: Bildene og rommet. Her er mange av Edvard Munchs hovedverker samlet og man får et konsentrert møte med kunstnerens motivvalg og uttrykksfylde.

Derneft var det heldig at det gårdsrommet som ble bygget igjen for å skape salen, var nesten kvadratisk. Resultatet er at rommet oppleves som harmonisk. Det ligger midt i sørflyøyen og blir museets kjerne. Salen er ikke et gjennomgangsrom, den har bare én inngang.

Derfor er salen et endemål, skattkammeret innerst, stedet der det mest verdifulle befinner seg.

VIS SOM NÅ er med på å planlegge Nasjonalmuseets nye bygning på Vestbanen, er fullt klare over de kvalitetene dagens Munch-sal har, og vi vil sørge for at de også vil være å finne i det nye museumsbygget.

Dessuten gir den nye bygningen muligheter til å presentere et mye bredere utvalg av Nasjonalmuseets rikholdige samling av Edvard Munchs arbeider. Disse vil man kunne se sammen med hans arbeider på papir.

I STEDET FOR å ville fryse presentasjon av Munch på dagens nivå og rope på fredning, bør vi med begeistring gripe den mulighet som nå åpner seg for å presentere Nasjonalmuseets samling, inkludert Edvard Munchs arbeider, på en langt bedre måte enn tidligere

Si din mening på Dagbladet.no

Dagbladet forbeholder seg retten til å distribuere innsendte innlegg på trykk og i elektroniske formater.

Epost: 2400@dagbladet.no.

Tipstelefon: 24 00 00 00

PFU Dagbladet arbeider etter Vær Varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avisomtale, oppfordres til å ta kontakt med redaksjonen.

Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål.

Adr.: Rådhusgt. 17 3. etg., pb 46 Sentrum, 0101 Oslo.

Tlf. 22 40 50 40, Faks.: 22 40 50 55.

E-post: pfu@presse.no